Воду, що пити можна,
На сході "солодкою" звуть.
В цій назві щось ніжне й тривожне,-
"Солодка" — не смак, а суть.
Де пекло такирів, барханів1[1] —
Земля, де немає землі,
Там голови скельних титанів2[2]
Одвіку в скорботній золі,
Там зрада озер солоних
Заспраглому —
в груди ножем,
Там подих вітрів похоронних
За кожним новим міражем.
Я був у пустелях зловісних,
Де гибла душа не одна.
Солодка вода не прісна,
Солодка —
коли питна.
Стою при дніпровім розливі —
Безмежна солодка вода!
Ми з нею багаті, щасливі.
О будьмо ж усі бережливі!
Як зникне солодка вода,
Сльозами солоними світ зарида.

1[1] Такир — плескаті глинясті зниження в пустелях і напівпустелях. Поширені в Середній Азії та Казахстані. Бархани — навіяні вітром рухомі піщані горби, не закріплені рослинністю.
2[2] Скельні титани — високі скелі (скелі-велетні).